

ข่าวประชาสัมพันธ์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐
ภายใน ๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ข่าวสด ฉบับประจำวันที ๒๒ มีนาคม พ.ศ.๒๕๕๖ หน้า ๒๕ มูลค่า ๕๐๘,๐๐๕ บาท

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

เรื่องเล่าผู้ต้องขังหญิง 'ไขกุญแจดอกที่สอง'

“อิสรภาพ” เกิดขึ้นภายหลังกุญแจดอกแรก
ไขเปิดประตูให้ผู้ต้องขังเมื่อพ้นโทษแล้ว
ผู้พ้นโทษเหล่านั้นกลับต้องพบเจออุปสรรค
ที่รออยู่ คือ “โอกาส” จากสังคมซึ่งนับเป็น
ปราการด่านที่สองที่รอการแก้ไขและ “ไข”

โครงการกำลังใจใน
พระเจ้านครินทร์ พระ
องค์เจ้าพระกิตติยาภา
ช่วยให้กลุ่มผู้ต้องขัง
กลุ่มผู้ถูกคุมประพฤติ
หรือผู้ที่พ้นโทษแล้ว
ตระหนักว่ายังมีผู้ที่
เต็มใจให้ออกมา
และเอาใจช่วยให้
พวกเขาเอาชนะ
ปัญหา และ
อุปสรรคต่างๆ ลดการกระทำ
ผิดซ้ำซ้อน คืนสู่สังคมและใช้ชีวิตร่วมกับคนอื่นอย่าง
สงบสุข

ในงาน “คนไทย ขอมือหน่อย” คณะไม่
คณะเมื่อ เพื่อสังคมน่าอยู่ จัดโดยสำนักงาน
สร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) บริเวณลานหน้า
ห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลพลาซ่า ต้องการบอก
เล่าให้ผู้คนในสังคมรับรู้ความทุกข์ ความรู้สึก
ของผู้ที่เคยกระทำผิด ใช้ชื่องานว่า “กุญแจ
ดอกที่สอง : เปิดประตู เปิดใจ จับมือเดิน
ไปพร้อมผู้ต้องขังหญิง” ผ่านเรื่องเล่าและ
ประสบการณ์จากกรรงพื้นที่เยี่ยมผู้ต้องขัง

หนึ่งนักวิจัย รศ.ดร.ภรณ์ ทวี
นนท์ อาจารย์จากบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) กล่าว
ว่า หน่วยงานทุกคนย่อมมีโอกาสทำผิดพลาด
ได้ จะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ได้ก้าวเข้าสู่กับดักนั้น
แล้ว ชีวิตผู้ต้องขังล้วนเป็นชีวิตที่ถูกกัก เมื่อ

ตงพื้นที่พูดคุย ฟังเรื่องเล่าของผู้ต้องขังหญิง คนแล้วคนเล่า มองเห็นว่าการที่พวกเขาแต่ละคนกล้าหาญที่จะเล่าเรื่องส่วนตัวทำให้ผู้ฟังได้รับบทเรียน เช่น การที่เรานั่งรถไฟไปกับคนที่รู้จักกันดี แต่เราไม่ระวังทำให้เราถูกจับในข้อหาเมียสาวติดไว้ครอบครอง โดยที่สาวสวยคิดไม่ใช่ของเรา ถูกจับ

ไปอยู่ในเรือนจำ ชีวิตของผู้คนในเรือนจำมีอยู่ตั้งแต่ 18-80 ปี “การเข้าไปอยู่ในเรือนจำทำให้ถูกจำกัดอิสรภาพ จำกัดด้วยกฎเกณฑ์ระเบียบมากมาย รวม

อรสมและครมภากรณ์ร่วมเสวนา

กรรมและก้าวสู่สังคมได้เต็มที่”

รศ.ดร.นภากรณ์ กล่าวต่อว่าผู้ต้องขังส่วนใหญ่ที่ก้าวเข้าสู่เรือนจำในวันแรกต้องเดินผ่านประตูบานแล้วบานเล่า ส่วนใหญ่เขาจะถามตัวเองว่า “เขาส่งไปรีไพล์” “ทำไมต้องมาอยู่ในที่แห่งนี้ ไปไหนไม่ได้” การใช้ชีวิต อาหาร การกิน ที่หลับที่นอน จะอาบน้ำเขาก็เลือกไม่ได้ เป็นความกดดันของคนที่นี่ที่ก้าวเข้าสู่เรือนจำในช่วงแรก ผู้ต้องขังหญิงจะร้องไห้และใช้เวลา 2-4 เดือน บางคน 6 เดือนหรือ 1 ปี แล้วแต่สภาพในการปรับตัวและปรับใจ

การได้พูดคุยแลกเปลี่ยนกับนักโทษหญิงทั่วไป รศ.ดร.นภากรณ์ ระบุว่าผู้ต้องขังหญิงของนักโทษ ที่มีบอบกกว่า พวกเขาต้องการ “อิสรภาพ” นั่นก็คือพ้นออกจากเป็นนักโทษจะได้บิบนอกจากเรือนจำ เมื่อเห็นคตองก็อยากเป็นน้ำ สิ่งที่เขาจะต้อนออกมาทำให้เห็นถึงความหวัง วันหนึ่ง ทุกคนคงมีความหวังที่เหมือนกันคืออิสรภาพ

“เมื่อได้พูดคุยกันผู้ต้องขังทำให้รู้ว่าเราต้องช่วยกันตั้งพลังที่สร้างสรรค์ออกมาจากตัวเขาให้ได้มากที่สุด ผ่านกิจกรรมที่สร้างสรรค์ เน้นคุณภาพทางจิตใจ สร้างกำลังใจ ต้องทำให้พวกเขาเห็นว่าแม้จะอยู่ในที่แคบแต่คุณภาพ

จิตใจของผู้ต้องขังหญิงต้องดี จึงจัดกิจกรรมใหม่ๆ ให้พวกเขา ไม่ว่าจะเป็นการสอนโยคะเพื่อให้เขาปรับสภาพจิตใจของตัวเอง เกิดสมาธิ เกิดปัญญา รู้พลังในตัวตน ซึ่งเขาไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า ตัวเขาเองมีพลังมากมาย รวมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้ต้องขังหญิงได้พบเจอคนที่ตัวเองรัก เคารพ ส่วนใหญ่เป็นพ่อแม่ ญาติพี่น้อง นอกจากมาเยี่ยมกันแล้ว ยังมีโอกาสได้กอดพ่อแม่หรือลูกตัวเอง ส่งเสริมให้จิตใจของแม่ ลูกอ่อนโยนเข้าหากันมากขึ้น” รศ.ดร.นภากรณ์กล่าว

ด้าน อรสม สุทธิสาคร นักเขียนสารคดีอิสระ เล่าว่าโครงการกำลังใจและแผนพัฒนาจิต มูลนิธิศตวรรษที่ 21 พฤษังค์ ร่วมจัดกิจกรรมในเรือนจำที่หลากหลาย ตนเองทำงานสารคดีมาครึ่งก่อนชีวิต เราชักงานสารคดีและมองว่างานสารคดีเป็นงานที่ยิ่งใหญ่ เป็นงานประกาศศตวรรษของชีวิตคน การเขียนเรื่องราวความเป็นจริงทำให้คนได้

ถึงความรู้สึกความรักความผูกพันระหว่างแม่ลูก หากผู้ต้องขังมีสถานภาพเป็นลูกเขาก็จะห่วงแม่ที่อยู่ข้างนอก หรือผู้ต้องขังที่มีสถานภาพเป็นแม่จะห่วงลูก

โครงการกำลังใจจึงเป็นโครงการที่ทำให้ผู้ต้องขังหญิงผู้เฝ้าเรือนหัน ไทย ญูญแจดอกแรกคือเรือนจำ ใจให้เขามีอิสรภาพสู่โลกข้างนอก แต่ต้องกลับมาเจอกับเด็กหรือทรงขังที่คนในสังคมขังเขาเอาไว้ ด้วยความเชื่อที่ว่าคนที่ผ่านเรือนจำมาเป็นคนที่ไว้ใจไม่ได้ น่ากลัว

อยากบอกว่าคนที่อยู่ในเรือนจำไม่ได้แตกต่างจากพวกเรา ดังนั้นพวกเราในสังคมจึงเสมือนญูญแจดอกที่สองที่จะเปิดประตู เปิดใจให้ผู้ที่เคยถูกคุมขังก้าวผ่านเรื่องราวที่ผ่านเข้ามาในชีวิตให้ได้ เขาก็ได้รับโทษในสิ่งที่ทำลงไป ก้าวจากสิ่งทีกระทำผิด ก้าวออกจากเวร

ทบทวนตัวเอง ขณะเดียวกันก็ได้กลักลายตัวเองลงด้วย ทำให้เขามองเห็นคุณค่าในตัวเอง ผู้ต้องขังในเรือนจำไม่ว่าจะเป็นผู้ต้องขังหญิงหรือชายเขาจะรู้สึกว่ามีชีวิตของพวกเขาไม่มีคุณค่าอีกแล้ว ทั้งด้วยความรู้สึกของตัวเองและความรู้สึกที่สังคมมองพวกเขา เมื่อเขาก้าวขาไปอยู่ในเรือนจำเขาสูญเสียคุณค่าแห่งตัวคนลง เราจะทำอย่างไรให้เขามีกำลังใจ มองเห็นคุณค่าในตัวเองและมองเห็นคุณค่าที่จะทำประโยชน์เพื่อผู้อื่นด้วย จึงได้นำประสบการณ์ของผู้ต้องขังมาเสนอเป็นเรื่องราวเพื่อให้นักอื่นๆ ในสังคมรับรู้

“เข้าไปสอนเรื่องการเขียนประสบการณ์ เรื่องราวของผู้ต้องขัง ได้ฟังเรื่องราวที่ทำให้เขาทุกข์ใจ มีการให้กำลังใจ เราไม่ได้ทำหน้าที่เพียงแค่ครูสอนเขียนสารคดีเรื่องเล่า หากแต่เรายังเป็นเสมือนญาติของผู้ต้องขัง การรับฟังพวกเขาด้วยจิตใจที่เปิดกว้างมีเมตตาจึงเป็นเรื่องสำคัญมาก ในชั้นเรียนที่สอนการเขียนให้ผู้ต้องขังหญิง เราในฐานะครู

จะให้ผู้ต้องขังเข้ามาบอก เสมือนว่าเป็นญาติ เป็นแม่ เกิดความไว้นั่นเชื่อใจ และบอกเล่า ความอัดอั้นในจิตใจให้เราร่วมรับรู้ การจัดกิจกรรมทุกรูปแบบเพื่อเสริมกำลังใจและทำให้ชีวิตพวกเขามีความหวังมีกำลังใจขึ้นมาบ้าง จากการได้พูดคุยกับผู้ต้องขังหญิงที่ต้องโทษประหารชีวิต เมื่อถามว่าอยากเป็นอะไร เขาบอกว่าอยากเป็นสัตว์เดรัจฉานที่มีอิสระและไม่ขอมายู่ในเรือนจำอีกแล้วไม่ว่าจะชาติไหน”

อรสมเล่าต่อว่าการเข้าไปฝึกผู้ต้องขังเขียนเล่าเรื่องราวตัวเองจึงเป็นเรื่องที่มีพลังมากผู้ต้องขังมีวิถีคิดที่ติดอยู่แล้วในตัวทุกคน การถ่ายทอดเรื่องราวของตัวเองออกมาทำให้หน้าสนใจและมีชีวิตชีวามาก เรื่องราวเหล่านี้หากได้นำเสนออยู่ยังคงม ภายนอกจะทำให้ผู้คนเข้าใจความรู้สึกของผู้ที่เคยผ่านชีวิตในเรือนจำ เมื่อเข้าใจก็จะมองพวกเขาด้วยความรักเมตตา ให้โอกาสมากขึ้น และนี่ถือการช่วยกัน “ไขกุญแจดอกที่สอง”

